

අතරට ගිනි නිවුණා. ජයතිස්ස බොරළුගොඩ මහත්තයලා ලියලා තිබුණා. " මේ අවුරුදු කාලේ - හිතා වෙසන් රාලේ " ඒ අතරින් මුලට ම තිබුණා.

"මට කලින් සිත්ද ලියලා තියෙනව ද ?" වාඩිවෙන්න. අතින් සන් කරන ගමන් සර් ඇහුවා. විශාරද දිපිකා ප්‍රියදර්ශනීය ගැසු " මැදදේගම ගිය මද්දමයා" සිත්දුව රන්වල සර් අහලා තිබුණා. ඒ අපගේ රචනයක් බව මතක් කලා.

"හොඳයි යන. දැන් අතේ මොකක් නැද්ද ?"

අපගේ ලිපිගොනු අතේ තිරතුරුවම බස් රියේදී ලියවුණා පද රචනා තිබුණා. එයින් කිපයක් අප රන්වල සර්ට ඉදිරිපත් කලා.

"හොඳයිනේ. මුලින් ම මතක තියාගන්න ඕන කෙනෙකුට පද රචනාවක් දෙනකොට නම ලියලා දෙන්න. දැන් මේවායේ නමයි, ලිපි - ගියයි ලියලා දෙන්න."

ඒ රන්වල ගුරු පියාණන්ගෙන් අප ලද මුල්ම උපදේශයයි. අප සේවය කළ "සෙන්සිරිපායේ"

හිරිය අප ඒ කැවිලි මේස සුදානම් කලා. පැරණි වටිනා පළඟාන්වලෙයි මේ කැවිලි දමලා මේස මත කිට්ටිවේ. නිසියාකාරව අටවපු නැති අකුලන මේසයක් මත කැවිලි පළඟානක් තබන විටම මේසය බිම වැටී පළඟාන ගණනාවක්ම බිම වැටී සී සී කඩ කැලී විසිරුණා. උත්සවය පටන් ගැනීමට පෙර වුණ මේ සිද්ධිය අසුන හිමින්නක් ලෙසින් හැමෝගෙම මුහුණු වල සටහන් වුණා.

"විගන් තියෙන්නේ බිඳෙන්න නමයි සිරි" එතනට ආව රන්වල සර් කිට්ටි ඒ තැන එළිලක් නරඹවමින් ගණන් නොගෙන බිඳුණ කැවිලි පළඟාන වෙනුවට ගි පළඟානක් ම ලියන්න අපට එක හිතක් ලැබුණේ රන්වල සර්ගේ ඒ උදාර ඉගැන්විය. පූර්ව නිර්මිත තනුවකට ගැමි බස් වගන් ප්‍රසංගිතව වේදිකාවේ ඉදිරිපත් කිරීමට සුදුසු ගුමිකා මවමින් වචන යෙදීම මොන තරමේ අතිමහත් වුණත් ඒ වෙනුවෙන් කැප වෙන්න ගිතුනේ ඒ සිද්ධියෙන් රන්වල සර්ට හරයට ම අදහසාගන්න හිසා.

සිරි දිසානායක

අප්පච්චියා"ගිය. පූර්ව නිර්මිත තනුව මොණාරාගල කමත් ගී තිසා හොරණ මසේ ඇසුරු කරගෙනයි නිර්මාණය වෙලා තිබුණේ.

ඒත් මේ ගීතය ලයනල් රන්වලයන්ගේ අවසන් ගැසුම වෙයි කියලා කවුරුද හිතුවේ ? හරියට කියලා ම ලියවා ගන්නා විගේ. රන්වලයන් නඩ කැවූ මේ ගීතය අපට මුලින් ම අනන්ත ලැබෙන්නේ එතුමා හැදි අනතුරකින් මිය ගිය ආරුචියන් සමඟ අයි. ඊ. එන්. රූපවාහිනී නාලිකාව ප්‍රචාරය කළ වැඩසටහනකින්. සතිසක් පමණ හැදි අනතුරු වාර්තාවේ සිරි රන්වලයන් වටා අනෙකුත් කණ්ඩායම් සමඟ ගැවසුනත්, සුදු රෙදි කඩක් එල්ලන ලද මළ ගෙදරක එර්ශන සමඟ ගිය අසන වෙලාවේ නම් අපටත් මහා හයිඩෙන් ඇඬුණා මතකයි. අවසන් ගොරවය සඳහා ලයනල් රන්වලයන්ගේ දෙන කලාගාරයේ තැන්පත් කර තිබෙන අතපේදීන්, විතකයට දැල්වෙන අතපේදීන් නොකඩවා පසු බිමෙන් ඇසුන මේ ගීය ලයනල් රන්වලයන්ගේ මනුෂ්‍රු ගැමි නඩ පටිනට මුසු කළේ සඳු නොමැකී පවතින්නට. ලයනල් රන්වල ගුරු පියාණන්ට ගිවන් සුව පතමු.

මයෙ බුදු අප්පච්චියා බුදුන් දැන හිටත් පලයන් මයෙ බුදු අප්පච්චියා.....

කෝම දෝ මේ දුක් හිතකින් වාචා ගන්නේ ? කෝම දෝ ආයෙත් නැබැහින් දැක ගන්නේ ?

අම්මා වෝ වෝ වෝ වෝ වෝ වෝ වෝ වෝ වෝ

වල් පැල වද දෙනවෝ යායේ ම නුඹ නැති දා කාගෙන් බඩ දෙනවෝ ලාහක වි නැති දා අගේ ට උන්නා ඇස්වන වැදුණ ද මයෙ අපේපෝ

අපේ මත්තෙ ම නැති අප හරු දා ගිය මයෙ දෙයිසා වෙලේ - කමතේ නැතේ අද "උම්බද" හාඩ මයෙ මීමා

තනුව, සංගීතය හා ගායනය : ලයනල් රන්වල රචනය : සිරි දිසානායක

මයෙ බුදු අප්පච්චි

ඩායම ලෙසින් අතිශේක ලැබුවේ මීට වසර කීපයකට කලින්. ඒ විනයේ ඇපිකා පි නුවරදී. කොළඹ ආනන්ද විද්‍යාලයේ කුලපතිතුමා ගොලාවේ වසරක් පාසා පැවැත්වෙන "රන් සඳුකුණ" ප්‍රසංගය ලයනල් රන්වලයන්ගේ උපන්දිනය ගිම්බි කරගෙන පහළොස්වන වතාවටත් පසුගිය මාසයේ පැවැත්වීමට යෙදුණා.

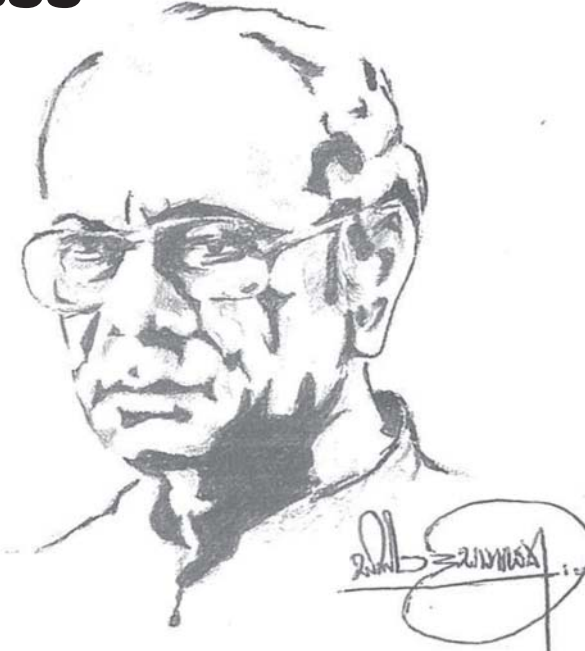
ලයනල් රන්වලයන් අප අතරින් වියේ වී වසර පහළොස්වක් ගෙවෙන මේ වසරේ හී සඳුළුව ඒ වෙනුවෙන් වෙන් කරන්නට අප සිතුවා. විශේෂයෙන් පසුව ගෙවෙන වසර ගණන වසරක් වසරට ඉහළ යෙදී එතුමන් සෙවනේ නිර්මාණය කළ වසර ගණන අවුරුදු දහසකට වඩා අඩු කාලයකට සීමා වෙලා සැමරුම් ලෙසින් අපට තිරතුරුව ඒ යුගය සිහිපත් කරවනවා.

අප ආනන්ද විද්‍යාලයේ උසස් පෙළ හදාරන කාලයේදී ලයනල් රන්වල සංගීතවාදයවරයා විද්‍යාලයට ස්වාභාවික මාරුවක් ලබා පැමිණෙන්නේ. සංගීතය පාසාලේ විෂයයක් ලෙස හැඳුරුවේ නැති වුවද විද්‍යාලයීය ශිෂ්‍ය හට හේතියි තුර්වාවාදක කණ්ඩායමේ සාමාජිකයෙකු ලෙස "රන්වල සර්ගේ" පුනුණුවීම් බැලීමට අවස්ථාව අපට සැළසෙනවා. මුල් වකවානුවේ රන්වල සර්ගේ පුනුණුවීම්වලට යොදාගත්තේ, තුර්ව වාදක කණ්ඩායමේ නම්මැරටම්, ගැරබෙරු, දවුල්. ඉතින් මේ හාණිඩ රන්වල සර්ට ගෙතිනින් දෙන අප ආපනු එන්නේ ඒ පුනුණුවීම් අවසානයේ ඒ හාණිඩත් ආපනු අර්ගෙනමයි. ඒ වෙනකොට පන්තියේ කාල පරිච්ඡේද ගණනාවක්ම අපට මත ඇරුලා. පන්ති "කට" කරගෙන බලාගෙන ඉන්න තරමට ම ඒ පුනුණුවීම් අපේ හිත් ගන්නා.

ආයෙමත් අපට රන්වල සර්ව මුණ ගැහෙන්නේ "සර්සිරිපායේ" ආපන ගොලාවේදී. සර් ඇවිත් හිරියේ පටිගත කිරීමකට. අපට රැකියාවට අදාල රැස්වීමක් තිබුණා.

"සර් මම ආනන්දයේ ඉගෙන ගත්ත කෙනෙක් " මං කැමති සර්ලට සිත්දුවක් ලියලා දෙන්න."

කහට කෝප්පයක් බොමින් හිරිය රන්වල සර්ගේ මේසය උතට ගිය අප ඇහුවා. ඒ වෙනකොටත් රන්වල කණ්ඩායම ජන හී නාද රටා ඇසුරින් කළ ස්වනතු නිර්මාණ රසිකයින්

" මේසය ලතටම සොයාගෙන පැමිණි මේ නිර්වහණ. හිතනමාහී ගුරු දේවයා :

"සිරි මං මේ කියන තාලට ඔයාගෙ අර අදහස ලියලා දෙන්න පුළුවන් ද?"

මේසයට හට්ටු කරමින් එදා රඹන් කවි ජන හී නාද මාලා මුමුණා ගයා පෙන්වූ අත්දම අදටත් එදා අප හා සේවය කළ කාර්යාල සහකාරීන් මතකයි. බන්දුල විජේවීර ශිල්පියා සමඟ ගැසු "ඇහුවම කන් පිරිනො" යුග ගීතය අප ලියා රන්වලයන් ගැසු මුල්ම ගීතයයි. එය "අහසේ ඉන්නවම" සංගත තැටියට අතුලත් වූ අතර ඒ සංගත තැටිය ඵලිඤ්ඤාවීමේ ප්‍රසංගය දා වූ සිදුවීමක් අපගේ නිර්මාණ දිවියට බෙහෙවින්ම බලපෑවේ යයි කිවහොත් නිවැරදියි.

"අහසෙ ඉන්නවම" ප්‍රසංගය පැවැත්වුණේ කොළඹ පෝන් දු සිල්වා සමරු රඟනලේ උදේ වරුවක. පැමිණෙන සැමට කැවුම් කිරීමක් සංග්‍රහයක් සුදානම් වුණා. ඒ වෙනකොටත් රන්වල සර්ගේ "නෝලියෙක් වෙලා

ඒ අනුව "ගම අවුලක්දැණු", පාර මාරු වෙන්නෙ අයි දු ?, "කපු වාගේ", "මුණ ගැනුණා ම හායි - හායි", "කනම්ලියේ", " කැලේ පතින්නේ - කොලේ වගන්නේ ", වැනි ගීත ලයනල් රන්වලයන්ගේ ගායන සඳහාත්, "අනේ අම්මප" සහත් රන්වලයන්ගේ ගායනයටත් "සඳු සාවි මා" විශාරද වසන්තා මධුරංගනීගේ ගායනයටත් "මසිනාට බතක් දෙන්න" ශිරානී වික්‍රමසිංහගේ ගායනයටත් "හෙරදි රසයි" පීවන් සහ නිරෝමිති හඳුන්වන්නේගේ ගායනයටත් ලයනල් රන්වලයන් හා නිර්මාණය වූ ගීතයි.

දිගින් දිගට ම මේ නිර්මාණ කරගෙන යන අතරේ අතිකුත් රචකයින්ගේගේ දායකත්වයන් ලබාගන්නොත් හොඳයි කියන අදහස ලයනල් රන්වල සර් පිළිගන්නේ හිතනමානිව. ඒත් "ගම අවුලක්දැණු" හී එකතුම අවසන් ගීයට පද රචනා කර දෙන මෙන් රන්වලයන් නැවතත් ඉල්ලා සිටියේ තමන්ගේ ම අදහසකුත් ඇතිව.